

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Johannes 3, 16
Ochtenddienst

Broeders en zusters,

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Zingen : Psalm**
4. **Lezing van de wet**
5. **Schuldbelijdenis door het zingen van Gezang 155 : 1 - 3**
6. **Genadeverkondiging**
7. **Zingen : Gezang 155 : 4 en 5**
8. **Gebed voor de opening van Gods Woord**
9. **Schriftlezing : Johannes 2 : 23 – 3 : 21**
10. **Zingen : Psalm**
11. **Tekst : Johannes 3 : 16**
12. **Prediking**
13. **Zingen : Psalm 52 : 5 en 6**
14. **Dankzegging en voorbede**
15. **Inzameling van de offergaven**
16. **Slotzang : Psalm**
17. **Zegen**

Gemeente die door Jezus Christus geliefd is, broeders en zusters, groot en klein,

Doelstelling: Gezien de tekst waarin ons de liefde van God geschilderd wordt die zo groot is dat God ons zijn Zoon geeft tot verlossing en eeuwig leven, en gelet op de hoorders die nog meer in deze woorden zouden mogen afdalen, zou ik met de preek willen bereiken dat zij meer begrip krijgen van de aard van Gods liefde, zich deze liefde meer toeëigenen en zo meer rust vinden in God.

Op Youtube kun je een filmpje van een kleine twintig minuten zien over de tekst van vanmorgen. Het heet The Story of Love. Het gaat over een vader en zoon. Een vader en zoon die een band hebben zoals iedere vader dat met zijn kind zou willen hebben en zoals ieder kind dat met zijn vader zou willen hebben. Ze genieten zo van elkaar. De vader is brugwachter. Treinen gaan over de brug. Schepen gaan door de brug. De vader zorgt ervoor dat dat allemaal goed verloopt. Boten kunnen doorvaren en treinen veilig van de ene kant van de rivier naar de andere kant kunnen rijden. De vader vervult die taak met liefde. Zijn zoon weet dat. Hij gaat graag met zijn vader mee naar zijn werk. Terwijl zijn vader zijn werk doet in het huis van de brugwachter is hij aan het vissen aan de oever van de rivier. Terwijl de brug omhoog staat, omdat een schip erdoor moet, hoort hij plotseling het geluid van de trein. De trein is door het rode licht gereden en rijdt straks zo de rivier in. Waarbij honderden mensen zullen omkomen. Hij ziet dat zijn vader niet door heeft dat de trein eraan komt. Maar ooit heeft zijn vader hem laten zien dat er in de brug een luik zit. Onder dat luik zit een hendel en als je daaraan trekt gaat de brug sneller naar beneden. Maar als de jongen aan het luik heeft geopend om aan de hendel te trekken valt hij naar beneden. Op het laatste moment ziet zijn vader het gebeuren en hij heeft ook net ontdekt dat trein door het rode licht is gereden en eraan komt denderen. Wat moet hij doen? Laat hij de brug zakken dan zal zijn zoon sterven. Laat hij de brug open staan, dan zullen er honderden mensen omkomen. Verscheurd door dit dilemma laat hij toch de brug zakken om het leven van die treinreizigers te redden. Zij rijden straks over de brug zonder in de gaten te hebben wat voor offer deze vader heeft gebracht. Hij heeft zijn zoon voor hen opgeofferd. Omdat hij zoveel waarde hechtte aan het leven van die mensen in de trein. En vervolgens krijg je een jonge vrouw te zien die in de trein zit. Ze zit op de wc en is bezig met haar drugs. U voelt het contrast. De vader

heeft zijn zoon opgeofferd omdat hij haar leven zo waardevol vindt. Maar zij vindt haar leven niet te harden en zoekt troost in de drugs. Ze verknalt haar leven waar hij zo'n hoge prijs voor heeft betaald.

Nu zijn er de nodige vragen te stellen bij die film. Klopt de vergelijking helemaal? Je ziet in de film de vader verscheurd worden door verdriet. Menselijk gezien begrijpelijk, maar geldt dat zo ook voor God. En zo zou er nog wel meer af te dingen zijn op die film. Maar de kracht van de film is dat hij ons heel indringend voor de vraag plaatst wat wij mensen ons leven doen. God vond ons leven zo de moeite waard dat Hij zijn Zoon ervoor heeft opgeofferd. Vinden we ons leven net zo de moeite waard? Gaan wij echt wat doen met ons leven of hobbelen we maar een beetje door het leven in de hoop dat het leven de nodige leuke dingen voor ons in petto heeft? Ik bedien u vanmorgen het Woord van God onder het volgende thema:

In zijn liefde schenkt God aan een wereld in crisis zijn Zoon tot redding en eeuwig leven.

De wereld zit in een diepe crisis. Een crisis veel dieper dan de eurocrisis. Het probleem is alleen dat veel mensen het niet in de gaten hebben. Deze crisis raakt ze niet. Ze zijn er ook niet mee bezig. Ze zijn als de reizigers in de trein uit die film. Ze hobbelen lekker mee met de trein en ze zijn zich niet bewust van het grote gevaar dat dreigt. Dat als er niet wordt ingegrepen de trein straks zo de rivier in rijdt en een groot deel van hen daar de dood zal vinden. Er is niets aan de hand denken ze. De trein rijdt lekker door en we komen steeds dichterbij onze bestemming. Niets om je zorgen te maken. Alles gaat als gepland.

Een crisis vraagt om beslissingen. Dat is wat we vandaag ook horen. Er is een sterke regering nodig die moedige besluiten neemt om ons land uit de crisis te helpen. In het gesprek tussen Jezus en Nikodemus is de crisis ook nadrukkelijk onderwerp van gesprek. Er moeten keuzes gemaakt worden. Er is de crisis rond het Koninkrijk van God. Wie zal het zien? Wie zal er binnen gaan? Daar begint Jezus mee in het gesprek met Nikodemus. 'Alleen wie opnieuw geboren wordt, kan het Koninkrijk van God zien.' Wie niet opnieuw geboren is, zal daar niet binnen gaan. Daarover gaat het in de verzen 1 tot en met 13. En in het vervolg spreekt Jezus dan vooral over Zichzelf. Over de rol die Hij in de crisis heeft. Dat het van Hem afhangt waar je leven eindigt. Er moet namelijk wat gebeuren. Als er niet wordt ingegrepen gaat het mis. Net als bij die trein. Want

in vers 18 zegt Jezus dat wie niet in Hem gelooft al veroordeeld is. Hij zegt dus niet dat die veroordeeld zal worden. Nee, hij is al veroordeeld. Wat begrijpelijk is. Want sinds de zondeval, sinds we ons van God hebben afgekeerd, liggen wij onder het oordeel van God. Wij en de wereld in principe op weg naar de ondergang, omdat wij de band met God verbroken hebben. De brug staat open, de seinen staan op rood, maar de trein dendert door. En veel mensen denken dat er niets aan de hand is. Maar God weet dat er wel degelijk iets goed mis is. Hij weet dat al de mensen verloren zullen gaan als Hij niet ingrijpt.

Nu kun je vragen waarom God in zou willen grijpen. Wat wordt Hij er beter van als Hij ons redt? Waarom zou Hij moeite doen voor mensen die doen alsof er geen probleem tussen God en hen is? Doen zelfs doen alsof Hij niet eens bestaat. Waarom zou Hij moeite doen voor mensen die toch niets nuttigs met hun leven willen doen? Die alleen maar een beetje willen genieten en leuke dingen willen doen. Het is niet moeilijk om vele redenen te bedenken waarom God ons aan ons lot zou overlaten. Toch grijpt God in? Waarom? Vanwege de liefde, zult u zeggen. En dan heb u helemaal gelijk. Dat is het goede antwoord. Maar wat is dat antwoord waard als ons hart er niet door geraakt wordt? Als wij doen of het plichtmatige liefde is? Want bij ons kan liefde iets plichtsmatigs krijgen. Als we getrouwd zijn hebben we hopelijk de man of vrouw lief die we van God ontvangen hebben. We hebben onze ouders lief. Want ja, het zijn onze ouders. Maar voelen we daar ook echt iets bij? Gaat er een golf van blijdschap door ons hart als we aan onze ouders denken? Aan de man of vrouw denken waar we mee getrouwd zijn? Ik vrees dat wij, als wij over de liefde van God praten, daar soms het beeld bij hebben dat het iets plichtsmatigs hebben van God. Hij heeft nu eenmaal al aan Adam en Eva beloofd dat Hij voor redding zou zorgen. God heeft dat in de loop der tijd vele malen herhaald tegenover de aartsvaders en tegenover profeten. Hij heeft het laten uitbeelden in de tempeldienst. En uiteindelijk moest het dan ook gebeuren. Zijn eniggeboren Zoon moest mens worden en voor de zonden van de mensen betalen. Daar kon Hij niet onderuit. Maar zo is het niet, broeders en zusters, jongelui. Gods liefde is nooit plichtmatig en nooit zonder emotie. Er is in God een oneindige bron van vreugde. Dat is de grondtoon van zijn leven. God geniet in vele opzichten van zijn bestaan. Als we het zo mogen zeggen. Als de Heer Jezus dus zegt dat God de wereld zo lief had dat Hij zijn eniggeboren Zoon gaf tot redding van de wereld, dan ging die liefde gepaard met vreugde. God

was blij dat Hij de wereld ging redden. Met vreugde heeft Hij zijn Zoon voor dat doel aan ons gegeven. Hij maakt God dat Hij u en mij en vele miljoenen uit deze wereld gaat redden.

Daarin wijkt de film uit de inleiding ook duidelijk af van God. Die vader was verscheurd toen hij zijn zoon liet sterven om de mensen te redden. Die vader was er kapot van dat zijn zoon gestorven was. Hoe het voor God de Vader geweest is toen zijn Zoon aan het kruis hing, weten we niet. Dat heeft Hij ons niet verteld. Maar daar was ongetwijfeld geen wanhoop. God offerde zijn Zoon met volle overtuiging op. Omdat Hij wist dat zijn Zoon zo vele mensen van de ondergang zou redden. Hij was ook niet stuk toen zijn Zoon in het graf lag. Hij wist dat zijn Zoon naar zijn menselijke natuur op de derde dag weer zou opstaan. Naar zijn goddelijke natuur had Hij Hem al bij zich. Er is bij God grote blijdschap dat Hij u en mij kan redden.

Het is heel belangrijk dat we dat goed beseffen. Want het maakt nogal verschil toch? Of God u of jou gered heeft uit plichtmatige liefde of dat het Hem blij maakt dat Hij u redt. In het eerste geval kun je nog denken: 'Ach, Hij heeft me wel gered, maar dat was meer uit plichtsbefef, maar niet omdat ik nu zo belangrijk voor Hem ben.' Maar als God er plezier in heeft om u te redden, dan bederft u dus zijn plezier als u zich van Hem afkeert. Als u zichzelf niet de moeite waard vindt. Als u vindt dat u onbelangrijk bent. Nog niet zo lang geleden kreeg iemand uit de gemeente de bloemen mee die die zondag in de kerk hadden gestaan. Dat gemeentelid vond het niet nodig dat die de bloemen kreeg. 'Ik ben toch helemaal niet belangrijk', was de reactie. Op zich lief en bescheiden bedoeld, maar toch roept dat ook vragen op. Want is het cadeau dat God ons geeft niet vele malen groter dan die bos bloemen? Die bloemen worden al met plezier gegeven. God geeft ons niet minder dan zijn Zoon. En maar niet een Zoon uit een hele rij zonen. Nee, Hij geeft ons zijn enige Zoon. En dat doet Hij omdat Hij u en mij wil redden van de ondergang. Omdat Hij met u een blijvende relatie wil hebben. Een relatie waarin u van God en zijn liefde geniet en waarin God van u wil genieten. En dat vraagt u zich misschien af hoe God van u kan genieten. Want daar is toch nog altijd de zonde in uw leven. En dat is waar. En we moeten ook niet vragen waarom God juist met mij verder zou willen. Daar komen we niet uit. Daar kunnen we maar één ding van zeggen: dat weet God alleen. Hij heeft op u en mij het oog laten vallen. En Paulus zegt daarover in de brief aan de Efeziërs dat Hij dat vol liefde gedaan heeft. Hoofdstuk 1 vers 4. God

heeft u dus niet met tegenzin uitgekozen, omdat Hij daar niet onderuit kon. Of omdat u de minst slechte keuze was of zo. Hij deed het met die blijde liefde die in Hem is. Hij genoot daarvan. En zo geniet Hij ervan dat Hij u heeft gered en u, en jou en jou en jullie jongens en meisjes. En zo moeten we onszelf dus zien: als een mens die kostbaar is voor God. En zo moeten we elkaar zien: als kostbare mensen die God in liefde heeft uitgekozen en waar God in liefde zijn Zoon voor heeft gegeven. Ik hoop daar vanmiddag nog meer over te zeggen.

Kostbaar bent u in Gods ogen. Wat ook blijkt als u let op de reden waarom God zijn Zoon heeft gegeven. Hij deed dat zodat wij niet verloren gaan, maar eeuwig leven hebben. En dat eeuwige leven heeft alles met God zelf te maken. Want Hij is ons leven. Wij hebben leven door Hem. Wij hebben geen leven in onszelf, maar door God. Het eeuwige leven is dan ook het leven met en voor God en me Jezus Christus. Zoals Jezus dat zelf omschrijft in Johannes 17 : 3. 'Het eeuwige leven, dat is dat zij u kennen, de enige ware God, en Hem die u gezonden hebt, Jezus Christus.' God kennen, dat is Hem kennen met je hoofd, je hart en je leven. Het is kennen zoals je je man, je vrouw, je vriend of vriendin kent. Niet uit een boekje, maar de met elkaar op te trekken, met elkaar te spreken, tijd met elkaar door te brengen en door elkaar lief te hebben. En dat is waarvoor God zijn Zoon heeft gegeven. En dat is het laatste waar ik nog met u bij wil stilstaan in deze preek.

Want is het niet onvoorstelbaar dat God ons zijn Zoon geeft? Wat zouden wij aan een ander geven? Zou u aan iemand €100,00 geven om hem daarmee te helpen? Dat hangt er natuurlijk af, zult u zeggen. Wie die persoon is. Als het een vreemde is niet zo gauw. Als het een kind is dat financieel in de problemen zit veel eerder. Dus hoeveel we geven, hangt af van de vraag hoe belangrijk iemand voor ons is. Als God dan zijn Zoon geeft, zijn enige Zoon, dan is het duidelijk hoe belangrijk wij voor God zijn. Dus laat niemand van u dus denken dat u voor God niet belangrijk bent en God ook wel zonder u kan. Dat lijkt wel heel bescheiden, maar dat is het niet. Het is kwetsend voor God. Zoals het voor iedere ouder kwetsend is als een kind zegt dat tegen zijn ouders zegt dat het niet belangrijk is.

Zie dus hoe belangrijk u bent voor God. God heeft zijn oog op u laten vallen en heeft u gered. Hij heeft zijn Zoon gegeven om u niet verloren te laten geven. Hij biedt u een eeuwig leven met Hem aan. Laat dat de basis zijn voor uw leven. Niet de waardering die

u mogelijk van andere mensen krijgt. Niet het gevoel van eigenwaarde dat u misschien hebt, omdat u geslaagd bent in uw werk of wat dan ook. Dat is allemaal vergankelijk. Maar de liefde van God is blijvend en iets waar u voor altijd op kunt bouwen. Vindt uw rust in het feit dat God u gered heeft en voor altijd met u verder wil.

Amen